

[Kirsten Jacobsen]

var de fiksfakserier, man fandt på ovre i Boligministeriet, dengang kreditforeningerne var ved at gå på rumpetten – undskyld, formand! – da man lige pludselig gav dem tilladelse til at indregne 50 pct. af den solidariske hæftelse i deres egenkapital. Det dér kunststykke for at redde dem på målstregen var Fremskridtspartiet imod, og det er vi stadig væk.

Den kollektive garantistillelse er jo ikke sådan en eller anden betonopfindelse. Det drejer sig kort og godt om, at man i instituttet, som man gjorde i gamle dage, laver en ordning med et forsikringselskab og tilbyder et produkt, nemlig en forsikringspræmie for de yderste 20 pct., i stedet for at man personlig bliver kreditvurderet. Det er det, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Hr. Baadsgaard erkender i sin ordførertale, at der er problemer i landområderne. Så vidt er vi enige, og det er da godt, for det er da en begyndelse. Så anfører han strukturudviklingen som den helt store skurk i det spil. Det tror jeg sådan set også er rigtigt, men der er jo bare det ved det, at det jo ikke giver nogen løsning at analysere, hvad det er, der er problemet.

Hr. Baadsgaard fremhæver stærkt handlingsplanen for landdistrikter og betegner den som udmærket. Det er da en pæn bog at se på, og der står da også mange rigtige ting i forhold til, hvad der er sket. Analysen af fortiden er fin nok, hvorimod jeg nok synes, at den er lidt svag i anvisningen af løsninger, så jeg er ikke helt så begejstret for handlingsplanen, som hr. Baadsgaard er.

Når hr. Baadsgaard så siger, at det, Socialdemokratiet nu anviser til løsning af landdistrikternes problemer, er lånekvoter til yderligere byggemodninger, må jeg så som kommunalbestyrelsesmedlem sige, at det sådan set ikke er, fordi vi mangler at få byggemodnet, det er nærmest, fordi vi mangler at sælge byggegrundene, så det løser ikke ret mange problemer for os.

Og derudover nævner hr. Baadsgaard en række ting, bl.a. turisme og bondegårdsferie. Det er faktisk tangenter, vi har slået på i forvejen, og det er, ligesom om det ikke rigtig har hjulpet. Hvor er det nye, hr. Baadsgaard?

Jeg synes, at man retter bager for smed, når man taler om, at det specielt er i landområder,

der skal skæres ned på lånene. Jeg vil godt spørge hr. Baadsgaard, om han mener, at det specielt er i landområderne, der er tab for kreditforeningerne.

Til dagsordenen skal jeg sige, at den vil vi undlade at stemme til. Den fornærmer jo ingen, men jeg synes, den er ret tandløs, og den giver ikke Folketinget de muligheder for handling, som vi har ønsket med vores dagsorden.

(Kort bemærkning).

Baadsgaard (S):

Jeg kan da godt forstå, fru Kirsten Jacobsen forsøger at vride sig ud af alle de mange forskellige udtalelser i øst og vest, hun er kommet med, men det bortforklarer jo ikke, at den solidariske hæftelse var fru Kirsten Jacobsen imod. Det dér med, at den skulle indregnes i deres egenkapital, er der jo ikke noget nyt i.

Men det står mig stadig væk uklart, om det løser problemerne, for hvis kreditinstitutterne – med 60 pct.s lån, det har jeg læst – selv skal fastsætte den værdi, som de skal give 60 pct. af, hvor er så løsningen henne? Det bliver jo på en eller anden måde alligevel kreditforeningerne, der bestemmer, hvor meget de vil låne ud til et bestemt pant. Og sådan skal det også være, for det er dem, der har ansvaret for det, og jeg går ud fra, at fru Kirsten Jacobsen mener, at vi skal fastholde dem på det, og at det ansvar ikke skal flyttes ind i Folketinget. Jeg synes, det ville være godt, hvis vi kunne få det slået fast her fra starten; så er den usikkerhed da afklaret.

Og så må jeg sige til hr. Kristen Touborg, at vi er enige om, at det er strukturudviklingen i landdistrikterne, der er årsagen til det uheldige resultat, der er kommet. Jeg påstod jo ikke, at det var en løsning, men jeg henviste til handlingsplanen og nævnedes nogle få punkter derfra. Der er mange flere, og jeg synes, at SF skulle være mere optaget af den handlingsplan. Hvis den mangler nogle elementer, er man da velkommen til at stille forslag om yderligere ting, der kan gøres for at fremme erhvervsudviklingen i landdistrikterne.

Jeg synes, det er for ensidigt at satse alene på at se på långivningen. Långivningen vil til enhver tid afhænge af, hvilke udviklingsmuligheder der er, og hvilke erhvervs muligheder der er. Det tror jeg også den vil i fremtiden, og derfor er det en mere positiv og farbar vej, at vi interesserer os for fremme af erhvervsudviklin-